

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole Izdavača

OD SNA DO SUDBINE

**KRATAK
PREGLED
IZDANJA**

SYLOAM

Deset kušnji
kroz koje
morate proći
da biste ispunili
Božju svrhu
za svoj život

Robert Morris

Pisac knjige „*Blagoslovljen život*“

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

OD SNA DO SUDBINE

SYLOM

Robert Morris

SYLOM

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

SYLOAM

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

Osvrt na knjigu

OD SNA DO SUDBINE

Robert Morris osvjetlio je ljudsku nedoumicu – skretanje s glavnoga puta. Njegova knjiga *Od sna do sudbine* precizna je karta koja ne daje lažnu nadu.

Štoviše, pastor Morris, budući da se i sam borio s ubojicama sudbine, ponizno otkriva istine koje imaju snagu promijeniti život. *Od sna do sudbine* pitko je štivo koje pršti energijom.

MICHAEL D. EVANS

Jedan od najprodavanijih pisaca prema *New Yorku Timesu*,
autor uspješnica *Američka proročanstva*
i *Izvan Iraka: Sljedeći potez*

Robert Morris novi je glas današnje svjetske crkvene scene – Božji čovjek vođen čistim motivima, mudar i biblijski uravnotežen, u kojemu kuca pastirsko srce za ovce Kristova stada. Njegove će riječi nahraniti, zaliječiti i podići vašu dušu.

JACK W. HAYFORD

Pisac knjige *Živjeti duhom vođen život*
Pastor osnivač crkve *On the Way*
Van Nuys, Kalifornija

Od sna do sudbine donosi vrijedne lekcije iz biblijskih zapisa o Josipovu životu. Robert nam daje moguće odgovore na pitanja s kojima se svi suočavamo – Zašto prolazim kroz ovu kušnju? Zašto Bog ne čuje moju molitvu? Ovo je knjiga primjerena svim dobnim uzrastima.

CHAD HENNINGS

Trostruki prvak u *Super Bowlu*, *Dallas Cowboys*
Bivši borbeni pilot ratnog zrakoplovstva

Ovo je obvezna literatura za sve vjernike! U doba kada sam najviše trebao svježe otkrivenje od Gospodina, naišao sam na poruku knjige *Od sna do sudbine*. Od tada sam tisuće uputio u to učenje. Potičem vas na proučavanje ovog materijala koji će ubrzati vaš put do sudbine.

SYLOAM

JAMES T. MEEKS
Pastor *Baptističke crkve Salem*
Chicago, Illinois

Moj pastor, Robert Morris, na temelju Josipove životne priče ilustrira 10 kušnji s kojima ćemo se sigurno susresti. Ono što naučimo iz svake kušnje i način na koji reagiramo odredit će hoćemo li ući u puninu Božjeg plana za nas. Robert nas potiče da ostanemo vjerni i usmjereni na Isusa koji nam je odredio sudbinu mnogo veću nego što možemo pojmiti.

JAMES ROBISON

Predsjednik *LIFE Outreach Internationala*

OD SNA DO SUDBINE

SYLOAM
Deset kušnji
kroz koje
morate proći
da biste ispunili
Božju svrhu
za svoj život

Robert Morris

SADRŽAJ

uvod	OSTVARENJE SUDBINE 9
prvo poglavlje	KUŠNJA PONOSA 13
drugo poglavlje	KUŠNJA JAME 33
treće poglavlje	KUŠNJA PALAČE 51
četvrto poglavlje	KUŠNJA ČISTOĆE 73
peto poglavlje	KUŠNJA ZATVORA 97
šesto poglavlje	KUŠNJA PROROŠTVA 119
sedmo poglavlje	KUŠNJA MOĆI 145
osmo poglavlje	KUŠNJA BLAGOSTANJA 161
deveto poglavlje	KUŠNJA OPROSTA 189
deseto poglavlje	KUŠNJA SVRHE 211
zaključak	OSTANITE NA PUTU 235

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

SYLOAM

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

UVOD

OSTVARENJE SUDBINE

Uhvatio me potpuno nespremnog.

Pripremajući se za poučavanje velike skupine mladih od 18 do 29 godina u jednoj crkvi, počeo sam se žarko moliti za smjer poruke koju sam trebao prenijeti. Osjećao sam se dužnim i silno sam želio tim mladim ljudima prenijeti nešto iz samoga Božjeg srca. Možda zato što sam znao koliko se ključnih, životnih odluka donosi u tim ranim godinama. Možda zato što sam bio budalasti autodestruktivni 19-godišnjak kada me je Gospodin konačno zarobio svojom ljubavlju i potpuno mi promijenio život.

Koji god da je bio razlog, očajnički sam nastojao doznati što Bog želi reći toj skupini mladih. Tada je došlo iznenađenje.

Odjednom je Božji Duh preplavio moj um bljeskovima niza poruka o mladiću zvanom Josip i najvažnijoj lekciji koju je naučio na putu ostvarenja svoje sudbine. Poruke su pristizale brže nego sam ih stigao zapisati, ali su se unatoč tome urezale u moje srce i pamćenje kao početak silne proročke riječi. Ta se riječ ticala sudbine koju je Bog pripremio za ovu generaciju, za sve one koji žele biti upotrijebljeni u ovim izvanrednim vremenima.

U tom sam čudesnom susretu s Božjim Duhom počeo na novi i dublji način uviđati da je Josip, koji je bio određen za silna djela, odabran da bude sredstvo Božjeg oslobođenja čovječanstva, svejedno morao proći kroz velike kušnje. U nježnoj dobi od samo 17 godina primio je u snu tek naznaku te sudbine, ali nije shvatio da je put do ostvarenja sudbine tek bio započeo.

Ako ste upoznati s biblijskim zapisom u Postanku, znate da je Josip tek sa 30 godina zakoračio u prvu fazu izvanredne sudbine koju je Bog odredio za njegov život. Zapravo, Bog je samo kroz teške lekcije u tim godinama kušniji mogao opremiti Josipa i samo se kroz te iste lekcije mogla pokazati Josipova vjernost da ne izađe iz svoje sudbine i da se san u potpunosti ispuni.

Svi mi imamo san i svi mi imamo sudbinu. Pitanje je, kakav je naš put od sna do sudbine i što se događa na njemu.

Možda imate neke snove koji tek trebaju biti ispunjeni, sudbinu koju ste tek djelomično otkrili. Možda ste se čak uspoređivali s drugima za koje se čini da hodaju u svojoj sudbini i možda ste se pitali što vas priječi da uđete u svoju sudbinu.

Vjerujem da će vam knjiga koju držite u rukama – plod proučavanja koje je započelo proročkom riječi – donijeti uzbudljive odgovore na mnoga od tih pitanja. Iz Josipova ćete života doznati važne istine o kušnjama koje vas čekaju na putu ostvarenja sudbine – kušnjama kroz koje morate proći da biste zakoračili u puninu onoga što Bog ima za vas.

Svi mi imamo snove u vezi naših obitelji, financija, poslova i zanimanja, ali želim vas potaknuti da sanjate malo veće snove. Dopustite Bogu da u vašim srcima probudi *Njegov* san za vas. Vjerujte mi, Njegov je san za vas bolji. Njegova je sudbina za vas veća.

Znate, Božje namisli za vas iznad su vaših namisli. Njegovi su planovi bolji od vaših planova. On za vas ima san koji je bolji od vašeg sna. Isplanirao je vašu sudbinu koja ne samo da je veća od onoga što trenutno možete zamisliti, nego je veća i od onoga što ćete ikada moći zamisliti. Ne možete sanjati veći san nego što Bog može!

Dakako, svačiji je san jedinstven, ali nekako je svaki na nadnaravan način isprepleten sa najvećim snom našeg ljubljenog nebeskog Oca: da pomiri svoju izgubljenu djecu sa sobom. Da bi ispunio svoj san, Bog je svakome od nas dodijelio ulogu – sudbinu koja je ključna za Njegove planove. Ne postoje dvije jednake uloge, ali sve su jednako važne Bogu. Dakle, postoje stvari za koje vas je Bog stvorio da ih učinite i koje samo vi možete postići. Isto vrijedi i za mene.

Možda nećete biti pastor u crkvi ili redovno propovijedati poput mene, ali to ne znači da je vaš zadatak manje važan od moga. Svatko od nas dobio je jedinstven zadatak od Boga. I ako ga ne izvršite, neće biti izvršen!

Zato vjerujem da su ove poruke o Josipu toliko važne u ovim vremenima. Vjerujem da dolazi dan (i već je došao) kad ćemo svjedočiti izliću kasne kiše i, posljedično, žetvi duša po cijelome svijetu. Svatko od nas ima ulogu koju treba odigrati – a to će se dogoditi samo u onoj mjeri u kojoj se naše bogomdane sudbine ispune.

Reći ću vam otvoreno, ne bismo smjeli sjediti, čekajući uznesenje dok ljudi oko nas odlaze u pakao.

Vjerujem da mi je Bog tog dana zapalio vatru ove poruke u srcu jer imamo poseban poziv u žetvi posljednjih vremena. Poput Josipa, predodređeni smo za veliku moć i utjecaj. I poput Josipa, morat ćemo proći kroz velike kušnje ako želimo zakoračiti u taj utjecaj i donijeti svijetu Božje spasenje.

Ovo je poruka za sve nas: za mene i za vas, tko god vi bili, koliko god stari bili. Svatko od nas na putu je ostvarenja svoje sudbine, predodređen činiti velike stvari za Gospodina i Njegovo kraljevstvo.

Josip se susreo s 10 kušnji na svom putu od sna do sudbine – kušnji kroz koje je naposljetku prošao, kušnji koje su mu pomogle da dosegne obećanje. Važne su jer se radi o kušnjama s kojima će se svatko od nas suočiti na putu do ostvarenja sna koji nam je Bog dao. Poput Josipa, vidjet ćemo da nas sudbina čeka na drugoj strani. Poput Josipa, moramo proći kroz te kušnje da bismo tamo stigli.

Želite li saznati kako? Nastavite čitati.

SYLOAM

PRVO POGLAVLJE

KUŠNJA
PONOSA

Bila je nedjelja ujutro i stvari su se počele smirivati u molitvenom centru za službu Jamesa Robisona. Volonteri na telefonima završavali su svoju smjenu i izlazili iz crkve. Samo su dvije osobe ostale na telefonima, ja i Terry Redman, moj dobar prijatelj koji je slučajno bio i Robisonov zet.

Niz vrlo zanimljivih događaja odveo me tog dana do molitvenog centra. Iako još uvijek u ranim dvadesetima, već sam nekoliko godina bio uključen u javnu službu. Nakon što sam s 19 godina predao život Isusu Kristu, sve se vrlo brzo odigralo. Samo deset mjeseci nakon spasenja, upoznao sam Jamesa Robisona, koji me pitao da putujem s njim i propovijedam po srednjim školama. Tako sam, ni godinu dana spašen, već počeo putovati i propovijedati evanđelje. Nije mala stvar za nekoga tako mladog (a još mlađeg u Gospodinu!).

Iako sam počeo propovijedajući po školama, vrlo brzo sam propovijedao i na velikim evangelizacijskim kampanjama. S vremenom mi je James čak dao i titulu: suradnik evangelizator. Zamislite, imao sam samo 20 godina, ali zbog povezanosti s Jamesom, već sam govorio na televiziji, propovijedao gomilama i čak imao titulu koja potvrđuje moju vjerodostojnost kao evangelizatora!

Činilo mi se da Bog potvrđuje sve što dotaknem. Kakva li je samo sudbina bila preda mnom! Što bi me uopće moglo zaustaviti?

Gledajući unatrag, jasno mi je da se neprijatelj zvan *ponos* počeo uvlačiti u moj život. Polako, potajno, misli ponosa zaposjele su moj um – misli koje ne mogu ići uz misli štovanja svetoga Boga.

Do 25. godine već sam se navikao da mi ljudi govore koliko sam nadaren. Počeo sam obraćati pažnju na ta laskanja. Još gore, počeo sam ih očekivati. Ljudi bi mi rekli: „Tako si nadaren – možeš što god poželiš!“ I ja sam im, u svojoj mudrosti 25-godišnjaka, počeo vjerovati. Mislio sam: *Pa ja sam stvarno poseban. Jako sam uspješan!*

Duboko u sebi znao sam da sam ponosan, ali nisam znao što da radim s tim. Što je više ponos rastao, to mi je više stajao na putu. Počeo sam moliti u vezi s tim, tražeći Boga da mi pomogne. Rekao sam: „Bože, znam da sam ponosan. Znam da me moja nesigurnost čini slabim na ponos. Potrebno mi je oslobođenje, ali ne znam što da radim!“

Jednoga sam dana, dok sam tako molio, upitao Gospodina: „Što da radim? Mogu li išta učiniti da se riješim ponosa u svom životu?“

Ne mogu reći da me Njegov odgovor oduševio. Osjetio sam da mi govori: „Pa, evo ideje. Možeš izaći iz službe i naći običan posao.“ Mislim da ni Njega nije oduševio moj odgovor. Rekao sam: „Da, to je ideja, Gospodine. *Loša* ideja, ali *je* ideja.“

Šalu na stranu, religiozni dio mene nije mogao pojmiti da bi Božja volja za mene mogla biti da napustim službu. (Na kraju krajeva, Bog me silno koristio!) Ali koliko god pokušavao, nisam

se mogao riješiti te misli. Postajala je sve snažnija i snažnija, sve dok Bog nije uredio okolnosti u mom životu da izađem iz službe. Na kraju sam napravio što je Bog i predložio: napustio sam službu i počeo tražiti posao.

Ali nisam ga mogao naći!

Ubrzo sam otkrio da nisam tako poželjan kako sam mislio. Zamislite to. Koje vještine može jedan evangelizator navesti u prijavi za posao? Razvijene propovjedničke sposobnosti? Izvrsno poziva ljude na molitvu? Osposobljen egzeget? Praktično gledajući, nema baš puno kvalifikacija za običan posao.

Nakon dugog traženja, napokon sam se zaposlio – kao zaštitar u Motelu 6. Jedino sam taj posao mogao dobiti. Sjetite se, ljudi su mi govorili da sam toliko nadaren da mogu postići što god poželim. Ali vrlo brzo sam shvatio da to nije istina. Bez Božjeg blagoslova ne možete ništa. Samo nas Božji blagoslov čini uspješnima. I tako sam naučio vrlo važnu lekciju – koju nikada ne bih naučio da nisam izašao iz službe.

Nakon što sam mjesec dana u Motelu 6 radio noćne smjene kao zaštitar, osjećao sam se kao da sam jako napredovao u poniznosti. Mislio sam da sam možda spreman vratiti se u službu. Raspitao sam se u službi Jamesa Robisona imaju li otvorenih pozicija. Na moju sreću, doznao sam da traže jutarnjeg nadglednika u molitvenom centru, od 5 ujutro do 2 popodne. To je u svakom slučaju zvučalo bolje od „grobarskih smjena“ koje sam radio u Motelu 6. Prihvatio sam posao.

Sjetite se da sam tamo bio suradnik evangelizator. Sad sam se vratio, ali kao molitveni partner – i Bog je nastavio svoje djelo uništavanja ponosa u mom srcu.

Kao što sam rekao, tog smo konkretnog jutra samo Terry i ja ostali u centru i bio sam zauzet pričajući na telefon sa ženom koja je zvala da se molimo. Prije nego smo završili razgovor, rekla mi je: „Zvučite mi poznato.“ Objasnio sam tko sam. „Oh, vjerojatno sam vam poznat sa jedne od velikih evangelizacija“, rekao sam. „Ja sam suradnik evangelizator tu u službi i putovao sam i propovijedao na evangelizacijskim kampanjama.“

Zavlada je neobična tišina kad sam poklopio slušalicu. Moj prijatelj Terry okrenuo se prema meni. Primijetio sam da je odložio slušalicu.

„Možemo li kratko popričati?“ upitao me.

„Roberte“, rekao je nježno, „jako sam sretan što ovo radiš. Znam da mnogi to ne bi htjeli i drago mi je vidjeti da dopuštaš Bogu da radi u tom području tvog života. Ali želim te nešto upitati. Zašto si onoj ženi rekao da si suradnik evangelizator? Znaš da više nisi. Znaš dobro što si sada – molitveni partner.“

Osjećajući se napadnuto, rekao sam: „Pa... *bio sam* suradnik evangelizator pa sam mislio da će je taj podatak blagosloviti.“ *Blagosloviti!* Čak su i meni te riječi zazvučale šuplje i neprirodno.

Zaista nisam bio siguran zašto sam joj to rekao pa sam upitao Terryja: „Kad ti pričaš s nekim na telefon, zar im ne kažeš uvijek da si zet Jamesa Robisona?“

„Ne.“

„Zar ne misliš da bi nekoga tko zove blagoslovilo da zna kako se mogu pomoliti sa zetom Jamesa Robisona?“

Terry je duboko udahnuo. „Pa“, odgovorio je, „ako im je *to* blagoslov, onda su blagoslovljeni iz krivog razloga.“

Nikada neću zaboraviti riječi koje su uslijedile.

„Roberte, znaš da te volim. Ali morat ćeš doći do toga da shvatiš kako je tvoj identitet u Kristu, a ne u onome što činiš ili tko si.“

Riječi koje mi je Terry rekao tog dana probole su mi srce. No, Bog ih je uzeo i počeo koristiti u mom životu. Zapravo, koristi ih i dalje, do današnjeg dana.

Vidite, iako to tada nisam znao, bio sam na samom početku svog puta prema ostvarenju sudbine u Bogu. Bog mi je nagovijestio kako me želi koristiti i kakvu je sudbinu imao na umu za mene. Ali bio sam usred jako važne kušnje – morao sam je proći ne bih li prešao na novu razinu svog puta prema sudbini.

Jako sam sretan što kod Boga ne možemo pasti na testu. Da možemo, ispisao bi mnoge jedinice na stranicama moga života! Međutim, svaki put kad padnemo, On milostivo napiše „ponovno“, dopuštajući nam da ponavljamo test dok ga ne prođemo. Zašto? Jer ćemo jedino tako moći ući u sudbinu koju nam je odredio.

Tada sam tek trebao shvatiti da velike sudbine sa sobom nose i velike odgovornosti – odgovornosti koje zahtijevaju čvrst karakter. Lako se uzбудiti zbog Božjih planova, bez svjesnosti o snagama potrebnim za njihovo ispunjenje. Ali On zna. On zna sve o nama. Poznaje snove koje ima za nas i što je potrebno da bi se ostvarili. I želi da budemo potpuno opremljeni.

Razdoblje testiranja

Možemo voljeti Boga – možemo čak u srcima sanjati velike snove koje je upravo On tamo stavio. Sve je to prekrasno. Ali bez Božjeg karaktera u nama nećemo daleko dogurati.

Prva Korinćanima 10:13 kaže da Bog neće pustiti da budemo „kušani preko svojih sila.“ (Drugim riječima, neće dopustiti da uđemo u situaciju koju nemamo snage riješiti!) Zato dopušta kušnje na našem putu od sna do sudbine – kušnje koje nas pripremaju da uspijemo kada stignemo do cilja.

Nisam bio prvi mladić koji se naizgled udaljio od bogomdanog sna. Tisuće godina prije mene, mladić imenom Josip također je primio san od Boga. I nedugo nakon toga i on se našao usred neočekivane kušnje – kušnje koja uopće nije bila u skladu sa snom koji mu je Bog dao.

Ta je kušnja za Josipa bila tek početak dugačkog razdoblja testiranja. Štoviše, trebao je proći 10 različitih kušnji na svom putu do ostvarenja sudbine. No, nakon što ih je prošao, ušao je u veličanstveno ispunjenje Božjeg sna. Ispunjenje tog sna nije bilo blagoslov samo Josipu nego i stotinama tisuća drugih koji su došli nakon njega.

Vjerujem da će se svatko od nas susresti s istih 10 kušnji na svom putu od sna do sudbine. I poput Josipa, morat ćemo proći kroz te kušnje da bismo vidjeli ispunjenje sna.

Kušnja ponosa: Otkrivanje skrivenog ponosa

Zanimljivo, Josipova prva kušnja bila je ista ona s kojom sam se ja suočio kao mladić tog dana u molitvenom centru. Riječ je o tzv. kušnji ponosa koju smatram jako važnom. Josip je morao proći kroz nju. Ja sam morao proći kroz nju. I uvjeren sam da će svatko od nas morati proći taj test prije nego krenemo dalje na svom putu od sna do sudbine.

Postanak 37 opisuje kako je Josip prvo primio san od Boga i kako se ponašao nakon sna:

Kao mladić, u dobi od sedamnaest godina, Josip je čuvao stada sa svojom braćom, sinovima Bilhe i Zilpe, koje bijahu žene njegova oca. Josip je ocu svome donosio zle glasove o njima. Izrael je volio Josipa više nego ijednog svoga sina jer je bio dijete njegove staračke dobi; i on mu napravi kićenu haljinu. Kako njegova braća opaze da ga njihov otac voli više od svih drugih svojih sinova, zamrže ga toliko da mu nisu mogli ni prijaznu riječ progovoriti. Jednom Josip usni san i kaza ga svojoj braći, a oni ga zbog toga još više zamrže. »Poslušajte«, reče im, »san što sam ga usnio! Pomislite! Vezali smo nasred polja snopove, kadli se najednom moj snop uspravi i stade uzgor. Uto se vaši snopovi okupe okolo i duboko se poklone mom snopu.« Njegova ga braća upitaše: »Kaniš li nad nama zakraljevati? Hoćeš li nam biti gospodar?« I još ga više zamrže zbog njegova pričanja o snovima. Usni on još jedan san te ga ispriča svojoj braći: »Još sam jedan san usnuo. Pazite! Sunce, mjesec i jedanaest zvijezda duboko mi se klanjahu!« Kad je to ispričao svome ocu, ukori ga otac i reče mu: »Što znači taj san što si ga usnuo? Zar ćemo doći ja, tvoja majka i tvoja braća pa ti se do zemlje klanjati?« I dok su braća od zavisti bila ljuta na nj, njegov je otac razmišljao o svemu. (Post 37:2-11)

Prije svega, moramo se začuditi nad činjenicom da je Josip tako oduševljeno podijelio svoj san sa starijom braćom – pogotovo jer nam Biblija govori da su ga braća mrzila toliko da mu nisu mogla „uputiti nijednu prijaznu riječ“ (Post 37:4). Ne čudi stoga da oni nisu bili toliko oduševljeni kao on. No, Josip je svejedno bio prilično uzbuđen zbog sna koji mu je Bog dao. Bez obzira na posljedice, jednostavno je morao svima ispričati što je doživio!

Nije ni slutio što je sve na putu između njega i njegova sna. Imao je 17 godina kad mu je Bog dao san, koji se počeo ispunjavati tek kad je imao 30 (vidi Post 41:46). Vidimo da je

13 dugih godina prošlo prije nego je Josip zakoračio u svoju sudbinu. Zbog čega je toliko puno vremena trebalo proći od sna do ispunjenja?

Bilo je očito iz sna da je Josip bio određen za veliku moć i utjecaj. I zaista, njegova su braća bila ljubomorna nakon što su čuli san – iako su mu se rugali. Ni Josipov otac nije u potpunosti odbacio san. Biblija kaže da ga je otac ukorio, ali je „razmišljao o svemu“ (Post 37:11).

Ali Josipa je čekala kušnja. Nešto je stajalo na putu ispunjenja sna koji mu je Bog pokazao. Upravo se trebao suočiti s preprekom i premostiti je. Razlog za kušnju zapravo je bio vrlo jednostavan: Josip je gajio ponos u srcu.

Važno je primijetiti da je Josip imao ponos u srcu prije nego je primio san od Boga. Biblija nam kaže da je Josip čuvao ovce sa braćom i „ocu donosio zle glasove o njima“ (Post 37:2). Nije bitno o čemu se radilo. Sigurno ni Josipova braća nisu bila savršena i vjerojatno su zaslužili ukor. Ali taj nam stih otkriva da je Josip o sebi mislio kao o nekome tko je kvalificiran donijeti takav sud o njima. Iako su bili stariji i iskusniji od njega, smatrao je da ih on može ukoriti. Svaki put kad sudimo drugima, očituje se naš ponos. A očito je da je Josip bio ponosan.

Bog je znao da je Josip ponosan – a ipak mu je dao san. Josipova sudbina zasigurno je dokaz biblijskog načela koje nam govori da su „Božji darovi i pozivi neopozivi.“ Bog je Josipu odredio veliku sudbinu i znao je da se mora riješiti ponosa ako misli uspjeti.

Možda se pitate zašto je Bog uopće dao tako veliki san tako mladom čovjeku, pogotovo ako je znao da Josip već ima ponos u srcu. Zašto nije čekao da još malo odraste, postane mudriji ili možda ponizniji? Odgovor je zapravo jako jednostavan. Bog je

planirao da Josip zakorači u svoju sudbinu sa 30 godina i znao je da to neće moći dok se ne riješi ponosa. Zato je dopustio Josipu da vidi taj veliki san sa 17 godina, da bi se ponos u njegovu srcu mogao pokazati i riješiti.

Josip je, doduše, pao na prvom testu, ali Bog je to ionako znao. Zapamtite, iako možemo pasti na testu, to nije konačni rezultat, nego ćemo ga polagati sve dok ga ne prođemo. Dajući Josipu san, Bog mu je zapravo pomagao da poduzme prvi korak prema ostvarenju svoje sudbine. Kako? Otkrivajući ponos u Josipovu srcu i dopuštajući mu da počne tražiti izlaz iz te kušnje.

Svi se mi borimo s ponosom i svi ćemo kad-tad morati proći kroz kušnju ponosa. Možda ćemo morati pasti jako nisko da bismo nadvladali, ali Bog će se pobrinuti da nekako izađemo iz kušnje. Nikada nemojte zaboraviti na istinu o obećanju danom u Filipljanima 1:6: „Uvjeren sam u ovo: Onaj koji otpoče u vama dobro djelo, dovršit će ga do Dana Krista Isusa“.

*Bog ima velike snove za svakoga od nas –
i ustrajno će nastojati ukloniti sve što stoji
na putu ostvarenja tih snova.*

Možda vam je Bog dao veliki san i otkrio veliku sudbinu koju planira za vas. Ali ako postanete ponosni zbog toga, nećete moći ostvariti tu sudbinu. Zapamtite, ako se ne možete nositi sa snom, nikada se nećete moći nositi sa sudbinom. A Bog neće dopustiti da budete kušani više nego možete podnijeti.

Ako vam se, dakle, čini da ste zaglavili negdje između sna i sudbine, dopustite Bogu da se pozabavi vašim srcem. Možda

vam je sada dao veliki san da bi se razotkrili problemi koji su u vama – da biste se pozabavili njima i uklonili ih. Želi vas odvesti na mjesto s kojeg vas možete voditi do vaše sudbine.

Suočavanje s ponosom

Ne treba nas čuditi da je ponos često prva i najčešća kušnja s kojom se suočavamo. Na kraju krajeva, ponos je u korijenu „istočnoga grijeha“. Zbog tog je grijeha Lucifer pao (Iz 14:12-13). A upravo je ponosom sotona kušao Adama i Evu da sagriješe (vidi Post 3:5). Očito su ponos i pad usko povezani (vidi Izr 16:18).

Ako smo poštteni, priznat ćemo da smo se svi u nekom trenutku života borili s ponosom. Čak i ako smo već više puta prošli kroz kušnju ponosa, vjerojatno ćemo taj test morati polagati dok smo živi, samo na različitim razinama. To je poput glavnih predmeta u školi, na primjer, matematike. Možemo položiti sve ispite u trećem razredu, ali onda opet moramo položiti ispite četvrtog razreda. Kada završimo četvrti razred, morat ćemo položiti matematiku u petom razredu i tako dalje.

Dobra vijest je da svaki put kad prođemo Božji test, dobivamo novu razinu odgovornosti u Njegovu kraljevstvu. Ali sa svakom novom razinom odgovornosti, doći će i nova razina kušnje u području ponosa.

Jezik je problem

Evo jednostavnih uputa za svakoga tko želi proći na ispitu kušnje ponosa: kada primite san – nemojte se hvaliti okolo! Josip je napravio tu grešku kad je braći ispričao san. Pismo kaže da su ga braća zamrzila zbog njegovih snova i riječi (Post 37:8). Nije samo Josipov san uvrijedio braću – nego i način na koji je govorio o svojim snovima i o sebi. Drugim riječima, Josip se hvalio.

E sad, hvalisanje je znak nezrelosti, ali pokušajmo na trenutak razumjeti i Josipa. Pa on je imao samo 17 godina. No, ne hvale se samo 17-godišnjaci. Nažalost, mnogi 35-godišnjaci, 50-godišnjaci i 60-godišnjaci se također hvale. Izgleda da smo svi slabi na ponos i nesigurnost.

Ako želimo ostvariti svoju sudbinu, moramo naučiti kontrolirati jezik. Zašto? Jer nam u Bibliji Jakov govori da je savršen onaj koji zauzda svoj jezik (vidi Jak 3:2) te da tada može upravljati cijelim svojim tijelom. Stoga, ako se želite razračunati s ponosom u svom životu, morat ćete naučiti kontrolirati svoj jezik. Ako ne možete kontrolirati riječi, nikada nećete ostvariti svoju sudbinu u Bogu.

I tu ne mislim samo na isprazne riječi nego i na riječi ljutnje, kritičizma i sve ono suprotno Božjoj riječi i putovima. A hvalisanje je u svakom slučaju dobro mjesto da se počne! Dakle, nemojte se hvaliti Božjim pozivom za svoj život. Nemojte se hvaliti darovima koje imate. Nemojte se hvaliti onime što ste učinili za Boga ili što tek trebate učiniti.

Primijetio sam da čim počnemo pričati o tome što je sve Bog učinio kroz nas, izgleda kao da On odmah prestane raditi. Bog ne daje svoje slave nikome. Stoga nas pomazanje Duha Svetoga napušta čim slavu namijenjenu Bogu počnemo uzimati za sebe i uživati u njoj. Pripazimo da naglasak bude na Bogu i onome što je On učinio, a ne na nama. Kad je naglasak na nama ili čak na onome što je Bog učinio kroz nas, hodamo po samom rubu litice ponosa.

Nažalost, da bismo se prestali hvalisati, neki od nas će morati prestati pričati na određeno vrijeme jer kad god pričamo, hvalimo se! Kad god pričamo, govorimo o sebi. Ako vam to zvuči grubo, dopustite mi da kažem da govorim iz iskustva. Osjećam se poput stručnjaka jer sam toliko puta pao na tom ispitu!

Prije mnogo godina, zamolio sam svoju ženu Debbie da mi pomogne u tom području. Počeo sam se pitati jesam li možda sklon tome da previše pričam – pogotovo o sebi. Pa sam je zamolio da bude iskrena sa mnom. U prvi mah je oklijevala s odgovorom. No, nakon mnogo nagovaranja, potvrdila je moje sumnje.

Na sebi svojstven, ljubazan i nježan način, dala mi je do znanja da sam na dobrom tragu. Zato sam je zamolio da mi pomogne promijeniti obrazac ponašanja. Rekao sam joj: „Kada izađemo na večeru s prijateljima, možeš li me gurnuti čim počnem previše pričati? Ako počnem pričati o sebi, udari me ispod stola.“

Noge su mi bile plave mjesecima! (Žalosno je za reći, ali ne bih reagirao na prva dva ili tri udarca!) Ali stvarno sam želio pomoć da bih mogao rasti u tom području života. Morao sam naučiti kontrolirati svoj jezik i silno sam zahvalan Debbie što mi je htjela pomoći.

*Ako imate problem s onim što izlazi
iz vaših usta, trebate dobro pogledati
što vam je u srcu.*

Pravi problem je u srcu

Dobro je naučiti zauzdati svoj jezik, ali postoji još nešto što moramo razumjeti. Ako imamo problem s hvalisanjem, nisu samo naša usta problem. Može se tako činiti, ali izvor problema je naše srce, a ne usta.

Upravo je na to ciljao Isus u Mateju 12:34 kada je rekao: „Ta iz obilja srca usta govore! A u Mateju 15:18 kaže: „Naprotiv, što iz usta izlazi, iz srca izvire i to onečišćuje čovjeka“.

Biblija nam jasno kaže, ako imamo problem s onim što izlazi iz naših usta, trebamo dobro pogledati što nam je u srcu jer što god da nam je u srcu, kad-tad će izaći na usta.

Jeste li ikada primijetili da ponos uvijek mora biti izrečen naglas? Uvijek mora reći svoje mišljenje, bilo da je netko tražio to mišljenje ili ne. Ponos svima mora reći tko je, što je učinila i što će sve učiniti za Boga. Nikada ne može jednostavno šutjeti.

Dobro je zauzdavati svoj jezik, svima nam je potrebna disciplina u tom području života. No, ako vam je ponos u srcu, kad-tad će izaći i na usta, koliko god ga se trudili zauzdati (koliko god udaraca ispod stola primili).

Bog treba poraditi na vašem srcu. Jer kad Bog uđe duboko u vaše srce, počinje se baviti korijenom ponosa.

Korijen ponosa

Ponos nam se često vraća u život jer se pokušavamo pozabaviti njegovim „plodom“ umjesto „korijenom“. Kada vidimo plod ponosa u svom životu, izvlačimo škare i podrezujemo lišće, možda čak i odrežemo nekoliko grančica. Ali ako se ne razračunamo s korijenom ponosa, on će se nastaviti pojavljivati u našem životu, produljujući razdoblje kušnje i odgađajući ostvarenje sudbine.

Moramo odstraniti korijen ponosa, inače ćemo se nastaviti boriti na tom području. Korijen je nesigurnost.

Ako poznate nekoga tko je ponosan, riječ je zapravo o nesigurnoj osobi. Možda on ili ona nastoje prikriti nesigurnost

pompoznim, velikim riječima (što svakako izgleda i zvuči poput ponosa), ali u biti se radi o nesigurnosti.

Drugim riječima, plod, ponos, ono je što svijet vidi – jer izlazi iz naših usta. Ono što se ne vide je nesigurnost u našim srcima – a upravo je ta nesigurnost uzrok problema. Zato se nećemo nikada moći do kraja razračunati s ponosom ako se ne pozabavimo s nesigurnošću. Naš vlastiti osjećaj nesigurnosti i popratni osjećaj manje vrijednosti uzrokuju ponosno ponašanje.

Zbog nesigurnosti se osjećamo kao da svima moramo dati do znanja tko smo i što smo sve postigli. Zato se ponos često očituje u hvalisanju. Hvalisanje je zapravo način da se postigne osjećaj sigurnosti i prihvaćanja osiguravanjem da svi saznaju koliko smo zapravo „posebni“.

Ako поближе pogledamo, možemo vidjeti što leži u pozadini osjećaja nesigurnosti. To je strah – strah da nas drugi neće prihvatiti ili nas cijeniti ako ne znaju koliko smo divni. Zato pričamo o sebi u nadi da ćemo tako postati dostojni tuđeg prihvaćanja.

Međutim, nešto je jako krivo u toj logici. Mi nismo vrijedni zbog naših postignuća, koliko god ona bila impresivna. Čak ni naši snova od Boga, koliko god bili prekrasni i vrijedni divljenja, nisu ono tko mi uistinu jesmo. Kao nanovo rođeni vjernici, mi smo sinovi i kćeri Kralja, oprani Njegovom krvlju – to je naš pravi identitet. To je ono „tko mi jesmo“. U tom se identitetu trebamo osjećati ugodno i sigurno. Kad to bude tako, ponos i nesigurnost neće više imati vlast nad nama.

Ne znam jeste li primijetili, ali predsjednik SAD-a ne osjeća potrebu da ljudima govori da je on predsjednik. Razmislite o tome. Možete li zamisliti predsjednika da uđe u prostoriju i na sav glas kaže: „Hej, obratite pozornost, ja sam Predsjednik!“

Vrhovni zapovjednik! Vođa slobodnog svijeta! Upravo tako, zovu me „gospodin Predsjednik.“

Ne. On zna da je predsjednik i ne mora nikome govoriti tko je.

Shvaćate li da ni Isus nije nikome morao govoriti tko je? On je to jako dobro znao. Ali kad ga je sotona kušao u pustinji, prvo je pokušao poljuljati njegov identitet (vidi Mt 4:1-3). Prvo što mu je rekao bilo je: „*Ako si Božji Sin*“ (Mt 4:3, naglasak dodan). Zatim je kušao Isusa da mu se dokazuje. Ali Isus nije smatrao ni da mu treba izravno odgovoriti. Jednostavno je rekao: „Pisano je... Pisano je... Pisano je...“ (Mt 4:4,7,10).

Isus je mogao reći: „O da, ja sam Sin Božji! Samo malo, sotono! Sad ću ti ja objasniti tko sam zapravo!“ Ne, umjesto toga, Isus nam daje izvrstan primjer sigurnosti. Ostao je u jednostavnosti istine *Očeve riječi*. I upravo to očekuje i od nas kad smo kušani na nesigurnost – da se vratimo onome što je Bog, naš Otac, rekao o nama i ostanemo u toj istini.

Pogledajmo sada što je Bog rekao o tome tko smo mi.

Naš identitet u Kristu

Jako je važno razumjeti da je jedini ključ pobjede ponosa i nesigurnosti u spoznaji toga tko smo u Kristu.

Isus je znao tko je On u odnosu s Ocem, zato nikome nije morao ništa dokazivati. Na isti način, mi moramo doći do spoznaje da je naš identitet u Kristu i u odnosu s Njim, a ne u onome što radimo za Njega. Ako je naš identitet u onome što radimo ili u imenu koje smo si izgradili, past ćemo na testu kušnje ponosa.

Kako, dakle, možemo iskorijeniti nesigurnost i spriječiti da nam se ponos uvlači u život? Imamo dva moćna oružja – spoznaju toga tko smo sada i sjećanje na to tko smo bili nekad.

Prije svega, moramo znati tko smo.

Ukratko, mi smo djeca Kralja, ljubljena djeca silnog, suverenog Stvoritelja svemira.

Lako nam je osjećati se sigurnima ako znamo da nas naš nebeski Otac ljubi. I onda stvarno nije bitno znaju li to drugi ili ne. Ne trebamo se hvaliti niti pričati drugima o tome jer u svojim srcima znamo da smo Njegova djeca i to je jedino bitno.

Znati to – uistinu *znati* – predstavlja smrt za nesigurnost. Ali što s ponosom? Može li sjeme njegova cvijeta i dalje uznemiravati naša srca? Kako možemo biti sigurni da nikada više nećemo biti kušani na ponos?

S ponosom se moramo boriti podsjećajući se stalno na ono tko smo nekad bili te da smo posvojeni. Vidite, iako smo prava Kraljeva djeca, znamo da nismo rođeni na kraljevskom dvoru. Na svijet smo došli kao prosjaci – obični seljani. Ali Kralj je pogledao kroz prozor svog dvorca i zaljubio se u nas. Napustio je dvorac, živio kao siromah u selu da bi osvojio naša srca. I kad nas je osvojio, posvojio nas je, odvevši nas u svoj dvorac da zauvijek živimo kao Njegova ljubljena djeca.

Da, sigurni smo u Njemu. Ne moramo nikome govoriti tko smo jer sada živimo na dvoru – i djeca smo Kralja. Znamo da smo Njegova ljubljena djeca i sigurni smo zauvijek.

Ali možemo izvojevati pobjedu nad ponosom jer znamo i tko smo nekada bili. Bez Njega smo bili nitko i ništa. Isus nam je u Ivanovu evanđelju 15:5 rekao: „Bez mene ne možete učiniti ništa“.

Znajući te dvije prekrasne istine, možemo se osjećati potpuno sigurnima. Oslobođajuće je biti u prostoriji punoj stranaca, a ne osjećati potrebu da im moramo reći što smo učinili ili tko smo.

Kada prođemo kroz kušnju ponosa, možemo biti „nitko“ i činiti „ništa“, a i dalje imati samopouzdanje, zadovoljstvo i mir – jer najveća radost u našim životima dolazi zbog poznavanja Njega.

Ako nas Bog nastavi koristiti da bi govorio ljudima, odlično. Ako nekoga drugoga odluči koristiti još više, i to je izvrsno jer naša najveća radost ne dolazi iz dokazivanja onoga što možemo učiniti za Boga *nego iz primanja onoga što je On već učinio za nas*. Iz poznavanja Njega i dopuštanja da radi u našim životima, pomažući nam da ispunimo ulogu koju nam je dodijelio.

SYLOAM Ostajanje u istini

Pronašao sam vrlo jednostavnu metodu koja mi pomaže da mi te istine ostanu svježije svakoga dana: provodim vrijeme s Bogom.

Lako je biti ponizan ako neko vrijeme provedemo u Božjoj prisutnosti. Ako ujutro uđemo u svoju tajnu klijet i susretnemo se s Bogom, teško je iz tog susreta izaći ponosan! Kad se susretnemo s Bogom, vidimo koliko je On velik, koliko je prekrasan i čudesan. Prisjetimo se da smo samo zbog Njegove milosti dogurali do ovdje. Iz tog susreta izlazimo svjesni toga tko smo – i čiji smo.

I to je način na koji možemo proći i nastaviti prolaziti test kušnje ponosa. Ujedno je to i najbolji način za otkrivanje Božjeg sna za nas. Ako niste sigurni što točno Bog želi od vas, mogu vam reći koji je najbolji način da to saznate. Upoznajte Boga!

Upoznajte Onoga koji je osmislio taj san. Provedite vrijeme s Njim.

Zatim reče: „Saslušajte riječi moje: Nađe li se među vama prorok, u viđenju njemu ja se javljam, u snu njemu progovaram. Ali nije tako sa slugom mojim Mojsijem. Od svih u kući mojoj najvjerniji je on. Iz usta u usta njemu ja govorim, očevidnošću, a ne zagonetkama, i lik Jahvin on smije gledati. Kako se onda niste bojali govoriti protiv sluge moga Mojsija?“ (Br 12:6-8).

Pismo navodi da je Bog govorio Mojsiju licem u lice, jasno (8. stih) jer je Mojsije od svih u kući Njegovoj bio najvjerniji (7. stih). Drugim riječima, Bog se Mojsiju obraćao kao prijatelju jer ga je Mojsije tražio prije bilo čega drugoga. Mojsije nije išao za snom niti sudbinom. Želio je imati odnos s Bogom, tražio je prvo Božju prisutnost. I zbog toga Bog kaže da će mu se otkriti licem u lice (8. stih).

Mojsije je znao da postoji nešto puno važnije od poznavanja Božjeg sna za njegov život. Stoga, ako ne znate točno koji je Božji san za vaš život, ohrabrujem vas da ne idete za snom nego za Onim koji daje san. Tražite Onoga koji ne samo da će vam otkriti san nego će ga i ostvariti. Kad upoznate Boga kao prijatelja, On će vam govoriti. Otkrit će vam san koji ima za vas. I osposobit će vas da taj san i ostvarite.

Kako znati koji san dolazi od Boga

Prije nego krenemo dalje, moram ovo reći. Možda se držite nekih snova koji uopće nisu od Boga. Svi mi imamo neke snove, možda i od djetinjstva, koji su zapravo samo obične svjetovne maštarije. Na primjer, sjećate se kad ste u srednjoj školi svirali saksofon? Maštali ste da ćete postati poznati jazz glazbenik. E pa, žao mi je što vam baš ja donosim tu vijest, ali ta diskografska kuća vjerojatno neće nikad nazvati!

Kad-tad ćemo morati pustiti te maštarije da bismo prionuli snu koji nam je Bog dao.

Dakle, kako možemo znati da je neki san od Boga? Jedino tako da upoznamo Njega. Provedite vrijeme s Njim – upoznajte ga kao prijatelja. Kako ga budemo upoznawali, kad stvorimo naviku da mu govorimo iz srca u srce, On će nam otkrivati svoje najdublje misli. Tada će nam otkriti i san koji ima za nas.

Osobno vjerujem da sam zakoračio u sudbinu koju Bog ima za moj život. Hodajući po putu koji mi je Bog odredio, otkrivam da je Božja sudbina puno bolja od sudbine koju sam mislio da imam. Zato mi nije teško odreći se ičega što nije dio Njegova plana. Shvatio sam da su Božji snovi za nas mnogo bolji od bilo kojeg sna koji bismo si sami mogli odabrati. Božja je sudbina za nas puno veća od ičega što možemo zamisliti. Što ga više budemo htjeli poznavati, to će se ta istina sve dublje urezivati u naša srca i umove.

I dok budemo ustrajali u poznavanju Gospodina, On će nam sve više otkrivati tko smo u Njemu. Pomoći će nam da razumijemo sigurnost koju imamo kao Njegovi sinovi i kćeri.

Tada ćemo proći kroz kušnju ponosa – i početi otkrivati čudesnu sudbinu koju je pripremio za svakoga od nas.